

Gyengélkedőből kupleráj

A gyakorlótéren felsorakozott század katonái hunyorgó szemekkel túrték a perzselő déli nap cinkos kacsintásait. Mindenki túl akart lenni a napi parancshirdetésen, amelynek elhúzását külön élvezte Szeder alhadnagy, alias Vilmorettó.

– Balázsi honvéd, lépjen ki! – üvöltötte szakaszparancsnokunk. Hangjában volt valami kéjesen számonkérő, ami csak Rejtő légiós figuráihoz mérhető.

– Felolvasom a laktanyaparancsnok által összehívott Katonai Tanács fegyelmi határozatát:

– „Balázsi László szakaszvezető folyó hó 4.-én vasárnap megszegte a szocialista erkölcs és laktanya titoktartási szabályait azzal, hogy idegeneket engedett be katonai objektumunk területére. Halmazati büntetésül honvéddé fokozzák le és 30 nap fogda elzárásban részesül. Morgó Márton ezredes, laktanyaparancsnok. Megértette a büntetését, Balázsi elvtárs?

– Pnarancs! – válaszolt a katona.

– Parancs és nem narancs! – helyesbített Vili. – Nem déligyümölcs, az ég áldja meg!

Amikor a heti beosztás felolvasása elkezdődött, a honvéd gondolatai már máshol jártak, szemei előtt ismét leperegtek annak a bizonyos vasárnapnak a különös eseményei:

Az egész az újonczakasz bakáinak könyörgésével kezdődött, akiket már 5. hete nem engedtek haza.

– Mi lenne, ha a leküldenénk sétálni a parkba a betegeket, és a feleségeket, menyasszonyokat

beteglátogatás címén nem az ebédlőbe, hanem a gyengélkedőbe kísérnénk? – vetette fel az ötletet Zsíros őrvezető, rajparancsnok. – Cerkóf őrnagy lesz az ügyletes tiszt, aki mindig sakkozással tölti el a délelőttöt. Úgyis Benjámin tizedest (aki sakkmester-jelölt volt!) rendeli mindig maga mellé. Haskó zászlós meg a matiné meccset nézi biztosan – ilyenkor bárki megléphet még a barakkba is piálni.

– Nagyon hálásak lennének kiéhezett asszonyaink – érvelt tovább Dönci, – csak mondjátok meg, mennyit kell leperkálni! Kicsit furcsa, – folytatta – de még sohasem fizettem azért, hogy a feleségemet titokban megkettyintsem. Remélem, izgi lesz!

– Nem pénzért tesszük, viszont elfogadunk piát, sült húst, gyümölcsöt. – válaszolta Balázsi. – De aztán mindenki tartsa ám a száját, mert nagy balhé lesz, ha kiderül!

Tökéletesen szerveztek meg mindent. Azon a vasárnapon az érkező látogatók módfelett sok befőttet hoztak. Konyakban vagy rumban „pácolt” meggyet vagy szilvát, ami az ellenőrzésen nem tűnt fel senkinek. Két babakocsiban a pólyák alatt lapuló húsz sör is sikeresen átjutott a kapun.

A gyengélkedőről már 9-kor levonultak betegek a park mögötti mászópalánkhhoz, hogy egy kis lélekerősítővel felvidítsák magukat.

Az első „dugi-transzport” felvonult a 12 betegszobába, hogy az újonc elvtársak felesketés előtt megvívják ágycsatájukat. Hogy ki milyen testhelyzetben és hányszor fog helytállni, az már egy hete folyamatos téma volt hajnalig a körletben. Minden sóvárgó képzelgés után Emán honvéd megpróbálta felbecsülni a várhatóan elfolyó spermamennyiség nagyságát is, harsány röhejek közepette.

A többi transzport az ebédlőben társalogva várta sorát. Nem tűnt fel senkinek, hogy ezen a vasárnapon különösen kevés gyerek, szülő, vagy testvér érkezett. A rajparancsnokok az előre megbeszélt jelekkel olajozottan, Balázsi tervei szerint irányítottak mindent.

A baj akkor kezdődött, amikor Béni honvéd többször hagyta nyerni Cerkófot. Az öreg „majom” ÜTI mérges lett rá a negyedik partiban. Túlságosan primitíven reagált az őrnagy cseleire. Cerkóf dühösen felborította a bábukat a táblán és visszazavarta a körletbe:

– Nem szeretem a nyalis katonát, fiam! – kiabált utána sértett hangon. – Ha legközelebb jön, játsszon férfiasan, vagy beosztatom a konyhára három hónapig! – tette hozzá erélyesen.

Már elmúlt 11 óra, amikor Cerkóf, – engedve a ragyogó napsütés csábításának – elhatározta, hogy ellenőrzésképp körbekerékpározza a laktanyát. Megjelenése általános riadalmat keltett az alegység ügyeletesében. A gyengélkedő telefonos riadóztatása már nem sikerült, mert a felcser totál részegen az orvosi íróasztalon feküdt, ügyet sem vetve az állandóan csörgő telefonra. Az ügyletes tiszt először a park mögött fetrengve dalolászó betegeket fedezte fel, akik célbadobást játszottak az üres sörös üvegekkel.

– Öt percen belül jelentkezzenek, az ÜTI szoba előtt! – rikácsolta a bambán vigyorgó Keczán

tizedesnek.

Azonnal a gyengélkedő épülete felé vette az irányt, ahol éppen a második „dugi-transzport” kvártélyozta be magát a hat betegszobába. Az első három szobát kulcsra zárva találta.

A negyedikből a vaságy nyiszogása hallatszott, ezért bekopogott. Majd lenyomta a kilincset. Zárva volt.

– Kuss! Van még negyedóránk! – kiáltott belülről egy öblös hang.

Cerkóf arca elvörösödött és az 5. szoba ajtaját nagy lendülettel belökte. Valójában nem volt zárva, az odatámasztott széket, – amit szükség-zárként illesztettek a kilincs tövéhez, – sikerült eltolnia. Cerkóf arca aztán lila színűre váltott, amikor megpillantotta Gulyás honvéd, alias Talpas szőrös, hullámozó hátsó fertályát.

Talpas onnan kapta a nevét, hogy 48-as lábai voltak. Olykor „tank”-nak is becézték 203 cm magassága és 110 kg súlya miatt. Hatalmas termete eltakarta vékony testalkatú, 151 cm magas, Mucika becenévre hallgató feleségét az őrnagy kíváncsi szemei elől.

– Kifelé innen, vén kéjenc! – visított Mucika cérnavékony hangon a férje alól a felbőszült tisztre.

– Hadbíróságra kerül az egész bagázs! – kiabálta az őrnagy, majd kirohant a folyosóra.

– Figyelem! – folytatta üvöltve. – Riadó az újonc századnak! Figyelem! A látogatók azonnal hagyják el laktanyát!

A gyakorló riadót csaknem félórás késéssel hajtották végre, a fél tucat piás tisztest a vállukon hozták be az ügyeletesek. A teljes balhét természetesen a szakaszvezető nyakába varrták.

„A szocialista erkölcs megsértése...” – mosolygott bajsza alatt Balázsi, mialatt a posta kiosztását figyelte. Vilmorettó éberén ráförmedt.

– Vigyorgunk, katona? – kérdezte kötekedő hangon. – Mosolygunk saját fegyelmi büntetésünkön? – toldotta meg. – Igazán sajnálom magát, hogy egy hónapra bezárják! Előtte egy kis testedzés azért nem árt. Parancsom a következő: Fusson el a sportpálya túlsó kapujáig és nézze meg, nem vagyok-e ott!

Megcsavarta kackiás bajsztát és a század felé fordult:

– Kíváncsian várjuk Balázsi elvtárs válaszát, elvégre magát tartja a Varsói Szerződés legokosabb katonájának. Futás! Indulj!

Balázsi közepes iramban elindult. A század fokozott kíváncsisággal várta visszatértét, amihez csupán két perc kellett.

– Nos, katona! – érdeklődött gúnyos hangon Vilmorettó. – Ott voltam?

– Igen, ott találtam az alhadnagy elvtársat! – harsogta a katona.

– Valóban? És hol?

– A hátsó kapu tövében. Egy kis papírral volt letakarva.

R. Kovács László